

Mål C-333/21

Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler

Datum för ingivande:

27 maj 2021

Domstol som begär förhandsavgörande:

Juzgado de lo Mercantil nº 17 de Madrid (Spanien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

11 maj 2021

Sökande:

European Superleague Company, S. L.

Svarande:

Union of European Football Associations (UEFA)

Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

Saken i målet vid den nationella domstolen

Sökanden har yrkat att EU-domstolen ska fastställa att svarandena, genom att motsätta sig att European Superleague etableras, ägnar sig åt konkurrensbegränsande samverkan och missbrukar sin dominerande ställning på marknaden för anordnande av internationella tävlingar för fotbollsklubbar i Europa och på marknaden för försäljning av rättigheter som är knutna till dessa tävlingar. Sökanden har även yrkat att interimistiska åtgärder ska vidtas för att möjliggöra etableringen och utvecklingen av European Superleague.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF om tolkningen av artiklarna 101 FEUF, 102 FEUF, 45 FEUF, 56 FEUF, 49 FEUF och 63 FEUF.

Tolkningsfrågor

1 Ska artikel 102 FEUF tolkas så, att denna artikel utgör hinder för ett missbruk av en dominerande ställning som består i att FIFA och UEFA i sina stadgar (särskilt artiklarna 22 och 71–73 i FIFA:s stadgar, artiklarna 49 och 51 i UEFA:s stadgar samt varje liknande artikel som återfinns i stadgarna för FIFA:s och UEFA:s medlemsförbund och de nationella ligorna) föreskriver att det krävs föregående tillstånd från dessa organisationer, vilka har gett sig själva exklusiv behörighet att anordna eller tillåta internationella tävlingar mellan fotbollsklubbar i Europa, för att en utomstående organisation ska kunna skapa en ny tävling mellan europeiska fotbollsklubbar, såsom European Superleague, särskilt som det inte finns något reglerat förfarande som bygger på objektiva, transparenta och icke-diskriminerande kriterier, och med hänsyn till den möjliga intressekonflikt som berör FIFA och UEFA?

2 Ska artikel 101 FEUF tolkas så, att det enligt denna artikel är förbjudet för FIFA och UEFA att i sina stadgar (särskilt artiklarna 22 och 71–73 i FIFA:s stadgar, artiklarna 49 och 51 i UEFA:s stadgar och varje artikel som återfinns i stadgarna för FIFA:s och UEFA:s medlemsförbund och de nationella ligorna) kräva föregående tillstånd från dessa organisationer, vilka har gett sig själva exklusiv behörighet att anordna eller tillåta internationella tävlingar mellan fotbollsklubbar i Europa, för att en utomstående organisation ska kunna skapa en tävling mellan europeiska fotbollsklubbar, såsom European Superleague, särskilt som det inte finns något reglerat förfarande som bygger på objektiva, transparenta och icke-diskriminerande kriterier, och med hänsyn till den möjliga intressekonflikt som berör FIFA och UEFA?

3 Ska artiklarna 101 och/eller 102 [FEUF] tolkas så, att det enligt dessa artiklar är förbjudet för FIFA, UEFA, dess medlemsförbund eller de nationella ligorna att vidta sanktionsåtgärder mot fotbollsklubbar som deltar i European Superleague eller deras spelare, för att avskräcka dem från att delta i denna liga? För det fall att det vidtas sanktioner i form av utestängning från tävlingar eller förbud mot att delta i respektive landslags matcher ställs följande fråga: Strider sådana sanktioner mot artikel 101 FEUF och/eller artikel 102 FEUF, om de inte grundas på objektiva, transparenta och icke-diskriminerande kriterier?

4 Ska artiklarna 101 FEUF och/eller 102 FEUF tolkas så, att det som anges i artiklarna 67 och 68 i FIFA:s stadgar är oförenligt med de förstnämnda artiklarna i den del UEFA och dess nationella medlemsförbund där identifieras som ”ursprungliga innehavare av alla rättigheter som är knutna till tävlingar ... inom deras respektive jurisdiktion”, vilket berövar deltagande klubbar och varje annan alternativ tävlingsarrangör den ursprungliga äganderätten till nämnda rättigheter, och ger FIFA exklusivt ansvar för marknadsföringen av dessa rättigheter?

5 Om FIFA och UEFA, i egenskap av organisationer med exklusiv behörighet att anordna och tillåta internationella tävlingar mellan fotbollsklubbar i Europa, med stöd av ovannämnda bestämmelser i sina stadgar förbjuder eller motsätter sig

att European Superleague etableras, ställs följande fråga: Ska artikel 101 FEUF tolkas så, att dessa konkurrensbegränsningar kan anses omfattas av undantaget i denna bestämmelse, eftersom de väsentligt begränsar möjligheten att utveckla andra tävlingar, hindrar uppkomsten av alternativa produkter än dem FIFA/UEFA erbjuder på marknaden och begränsar innovationen genom att hindra andra format och utformningar, undanröjer den potentiella konkurrensen på marknaden och begränsar konsumenternas valmöjligheter? Föreligger det sakliga skäl för en sådan inskränkning som gör det möjligt att dra slutsatsen att det inte föreligger något missbruk av dominerande ställning, i den mening som avses i artikel 102 FEUF?

6 Ska artiklarna 45, 49, 56 och/eller 63 FEUF tolkas så, att en sådan bestämmelse som den som återfinns i FIFA:s och UEFA:s stadgar (särskilt artiklarna 22 och 71–73 i FIFA:s stadgar, artiklarna 49 och 51 i UEFA:s stadgar samt varje liknande artikel som återfinns i stadgarna för medlemsförbunden och de nationella ligorna), utgör en inskränkning som strider mot någon av de grundläggande friheter som garanteras i nämnda artiklar i FEUF, eftersom den kräver föregående tillstånd från dessa enheter för att en näringsidkare i en medlemsstat ska tillåtas att anordna en tävling mellan europeiska fotbollsklubbar, såsom European Superleague?

Anförda unionsbestämmelser

Artiklar i EUF-fördraget om förbud mot konkurrensbegränsande samverkan (101 FEUF) och missbruk av dominerande ställning (102 FEUF) och allmänna principer i rättspraxis, däribland följande:

- Dom av den 6 december 2012, AstraZeneca/kommissionen (C-457/10 P, EU:C:2012:770, punkt 175): begreppet ”dominerande ställning” i artikel 82 EG (nu artikel 102 FEUF) avser situationen att ett företag har en ekonomisk maktställning som ger det möjlighet att hindra upprätthållandet av en effektiv konkurrens på den relevanta marknaden, genom att denna ställning tillåter företaget att i betydande omfattning agera oberoende i förhållande till sina konkurrenter, sina kunder och, i sista hand, konsumenterna.
- Dom av den 30 september 2003, Michelin/kommissionen (T-203/01, EU:T:2003:250, punkt 54): Missbruksbegreppet är ett objektiva begrepp. Det omfattar sådana beteenden av ett företag i dominerande ställning som kan påverka strukturen hos en marknad där konkurrensen redan är försvagad just till följd av det ifrågavarande företagens existens och som, genom att andra metoder används än sådana som räknas till normal konkurrens om varor och tjänster på grundval av de ekonomiska aktörernas transaktioner, medför att hinder läggs i vägen för att den på marknaden ännu existerande konkurrensen upprätthålls eller utvecklas.
- Tribunalens dom av den 26 januari 2005, Piau/kommissionen (T-193/02, EU:T:2005:22, punkt 109): Artikel 102 FEUF avser en eller flera ekonomiska

aktörers missbruk av en ekonomisk maktställning som ger den berörde aktören möjlighet att förhindra en effektiv konkurrens på den relevanta marknaden, genom att denne i betydande omfattning kan agera oberoende i förhållande till konkurrenter, kunder och, i sista hand, konsumenter.

- Dom av den 13 februari 1979, Hoffmann-La Roche/kommissionen (85/76, EU:C:1979:36, punkt 91): Missbruksbegreppet är ett objektiva begrepp. Det omfattar sådana beteenden av ett företag i dominerande ställning som kan påverka strukturen hos en marknad där konkurrensen redan är försvagad just till följd av det ifrågavarande företagets existens och som, genom att andra metoder används än sådana som räknas till normal konkurrens om varor och tjänster på grundval av de ekonomiska aktörernas transaktioner, medför att hinder läggs i vägen för att den på marknaden ännu existerande konkurrensen upprätthålls eller utvecklas.

Bestämmelserna i EUF-fördraget om fri rörlighet för arbetstagare (artikel 45 FEUF), frihet att tillhandahålla tjänster (artikel 56 FEUF), etableringsfrihet (artikel 49 FEUF) och fri rörlighet för kapital och betalningar (artikel 63 FEUF) samt domstolens dom av den 13 juni 2019, TopFit och Biffi (C-22/18, EU:C:2019:497), i vilken det, i punkt 49, anges att domstolen vid upprepade tillfällen har slagit fast att på idrottsområdet utgör bestämmelserna i unionsrätten om fri rörlighet för personer och tjänster inte hinder för regler eller praxis som är motiverade av hänsyn till vissa idrottsarrangemangs särskilda karaktär och ramar, såsom matcher mellan landslag från olika länder. Denna begränsning av tillämpningsområdet för de nämnda bestämmelserna får emellertid inte gå utöver det egentliga syftet med begränsningen och kan inte åberopas för att utesluta all idrottsutövning från fördragets tillämpningsområde.

Anförda nationella bestämmelser

Bestämmelser i spansk rätt nämns inte.

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i målet vid den nationella domstolen

FIFA:s och UEFA:s struktur, mål och behörighet

- 1 FIFA:s är ett privaträttsligt organ vars mål, enligt dess stadgar, bland annat är följande: ”anordna egna internationella tävlingar” och ”utöva tillsyn över alla former av fotboll genom att vidta lämpliga åtgärder för att förhindra att FIFA:s stadgar, regler och beslut samt tävlingsbestämmelserna åsidosätts”. De nationella förbunden och de regionala konfederationerna, däribland UEFA i den europeiska regionen, är anslutna till FIFA. De professionella fotbollsklubbarna är indirekt medlemmar i FIFA. I artikel 20 i FIFA:s stadgar föreskrivs uttryckligen att ”klubbar, ligor eller andra enheter som är anslutna till ett medlemsförbund ska vara underordnade detta förbund och får endast existera efter samtycke från

nämnda förbund”. Enligt artikel 73 i FIFA:s stadgar är det förbjudet för anslutna förbund, ligor och klubbar att ansluta sig till ett annat medlemsförbund eller delta i tävlingar inom detta förbunds territorium, utom i undantagsfall där godkännande uttryckligen har lämnats av FIFA och av de behöriga regionala konfederationerna eller det behöriga regionala konfederationen.

- 2 UEFA är ett privat organ med följande syften: a) pröva alla ärenden som rör fotboll på europeisk nivå, b) utöva tillsyn och kontroll över utvecklingen av fotboll i Europa i alla dess former och c) anordna och utveckla internationella fotbollsturneringar och tävlingar i olika former på europeisk nivå. Förbunden, de nationella ligorna och klubbarna är även indirekta medlemmar i UEFA och lyder under dess stadgar och föreskrifter.
- 3 FIFA och de regionala konfederationerna har monopol på att **ge tillstånd till och organisera internationella professionella fotbollsturneringar**. Enligt artikel 22 i FIFA:s stadgar har UEFA och andra regionala sammanslutningar rätt att organisera sina egna internationella tävlingar och dessa åläggs att säkerställa att internationella ligor eller andra liknande organisationer av klubbar inte bildas utan FIFA:s samtycke eller godkännande. Enligt artikel 70 i FIFA:s stadgar har dess råd exklusiv behörighet att utarbeta kalendern för internationella matcher, vilken är bindande för konfederationerna, de nationella medlemsförbunden och ligorna. Artikel 71 i FIFA:s stadgar ger FIFA och konfederationerna samt de nationella medlemsförbunden exklusiv behörighet att bevilja förhandstillstånd för internationella mästerskap och förbjuder uttryckligen möjligheten att delta i matcher och tävlingar som inte tidigare har tillåtits av FIFA, de nationella medlemsförbunden eller konfederationerna. Dessa bestämmelser upprepas i artiklarna 49–51 i UEFA:s stadgar, enligt vilka UEFA har monopol på att anordna internationella tävlingar i Europa och att förbjuda internationella tävlingar i Europa som UEFA inte tidigare har godkänt. Enligt artikel 6 i FIFA:s regler för internationella matcher har FIFA och dess konfederationer och medlemsförbund exklusiv behörighet att tillåta att internationella matcher spelas. Enligt artikel 72 i FIFA:s stadgar är det förbjudet för spelare och lag som är medlemmar i medlemsförbunden att spela matcher eller att upprätthålla sportrelaterade relationer med spelare och lag som inte är medlemmar i FIFA, eftersom FIFA är ensam behörig att medge undantag från nämnda förbud.
- 4 Enligt artikel 67 i FIFA:s stadgar är FIFA, de regionala konfederationerna och de medlemsförbunden **ensamma innehavare av alla rättigheter** (ekonomiska, kommersiella, marknadsföringsrelaterade eller immateriella) som är knutna till internationella tävlingar utan begränsningar gentemot FIFA, dess nationella medlemsförbund och konfederationerna. Enligt artikel 68 har de ett exklusivt ansvar för att ge tillstånd att distribuera bilder, ljud och data från matcherna.
- 5 Båda organisationerna har befogenhet att vidta **sanktionsåtgärder eller disciplinära åtgärder** mot klubbar och spelare som deltar i fotbollstävlingar.

European Superleagues struktur, mål och funktion

- 6 European Superleague Company S. L. (nedan kallat ESLC) är ett bolag med begränsat ansvar vars delägare är följande klubbar: Real Madrid club de fútbol, Associazione Calcio Milán, Fútbol Club Barcelona, Club Atlético de Madrid, Manchester United Football Club, Football Club Internazionale de Milano S.P.A., Juventus Football club, The Liverpool Football Club and Athletic Grounds Limited, Tottenham Hotspur Football Club, Arsenal Football Club, Manchester City Football Club och Chelsea FC Plc.
- 7 ESLC är ensam ägare till European Superleague och är moderbolag för följande bolag:
- SL Sports Co. S. L., som är ett bolag med ansvar för tillsyn och förvaltning av European Superleagues dagliga verksamhet ur idrottslig och disciplinär synvinkel och vad avser ekonomisk hållbarhet.
 - SL MediaCo, som är ett bolag som har till uppgift att övervaka och sköta den normala tillsynen när det gäller marknadsföring och försäljning på global nivå av audiovisuella rättigheter till European Superleague.
 - SL CommercialCo, som är ett bolag med ansvar för tillsyn och löpande förvaltning av försäljningen av European Superleagues kommersiella tillgångar som inte är audiovisuella rättigheter.
- 8 European Superleague har som mål att bli den främsta europeiska tävlingen utanför UEFA:s ramar, vilken ska hållas årligen med deltagande av fotbollsspelare och klubbar på den högsta nivån, inklusive de klubbar som är permanenta medlemmar i European Superleague och andra klubbar som har kvalificerat sig för att spela i denna tävling. Denna tävling hindrar inte deltagande klubbar från att även delta i deras respektive tävlingar på nationell nivå och inhemska ligor.
- 9 Aktieägaravtalet och investeringsavtalet för de klubbar som grundat European Superleague har följande inriktning:
- Klubbarna ska ingå delägaravtal med European Superleague och reglera hur rättigheterna för de klubbar som deltar i European Superleague ska överlåtas till SL MediaCo och vilken ersättning som kommer att ges till de klubbar som deltar i denna liga.
 - SL SportsCo och SL MediaCo och SL CommercialCo kommer att ingå ett tjänsteavtal enligt vilket SL SportsCo kommer att sköta European Superleagues verksamhet ur idrottslig och disciplinär synvinkel samt vad avser ekonomisk hållbarhet.
 - Genom The Infrastructure Grant Agreement regleras de regler och villkor enligt vilka grundarna erhåller de belopp som SL MediaCo har tillgång till. Medlen för The Infrastructure Grant Agreement täcks av JP Morgan AG:s

åtagande av den 17 april 2021 att bevilja ett bryggån på 3 983 000 000 euro. Därefter utfärdas obligationer på kapitalmarknaderna för att investerarna ska kunna bidra till finansieringen av European Superleague.

- SL MediaCo sköter marknadsföringen och distributionen av de audiovisuella rättigheterna till European Superleague genom ”Media Agreements” och ”Distribution Agreements”.
 - Därefter tecknas avtal om deltagande mellan de grundande klubbarna och European Superleagues olika bolag, och det ska hållas en bolagsstämma i ESLC, vid vilken ESLC kommer att omvandlas till ett aktiebolag.
- 10 Detta aktieägar- och investeringsavtal innefattar följande suspensiva villkor för genomförandet av European Superleague-projektet (villkor för beviljande av finansiering för projektets genomförande):
- FIFA:s och/eller UEFA:s erkännande av European Superleague som ny tävling som är förenlig med FIFA:s stadgar eller, alternativt,
 - rättsligt skydd genom domstolsavgöranden och/eller administrativa organs beslut som gör det möjligt för de grundande klubbarna att delta i European Superleague på ett sådant sätt att de även fortsättningsvis kan delta i sina respektive ligor, tävlingar och nationella tävlingar.

De båda parternas initiativ före tvisten

- 11 De grundande klubbarna underrättade FIFA och UEFA om att de hade bildat en ny professionell fotbollstävling.
- 12 Den 21 januari 2021 avgav FIFA och UEFA en förklaring i vilken de
- uttryckte sin vägran att tillåta att European Superleague skapas,
 - angav att varje spelare eller klubb som deltar i denna tävling skulle utestängas från tävlingar som anordnas av FIFA och de regionala konfederationerna,
 - gjorde gällande att samtliga tävlingar måste anordnas eller erkännas av det berörda organet.
- 13 Detta uttalande bekräftades genom en ny förklaring av den 18 april 2021 från UEFA, det engelska fotbollsforbundet, Premier League, Real Federación Española de Fútbol, Liga, italienska fotbollsforbundet och Lega Serie A. I denna förklaring utfärdades en ny varning om att disciplinära åtgärder kommer att vidtas mot klubbar och fotbollsspelare som deltar i bildandet av Superliga och angavs uttryckligen att de deltagande klubbarna skulle vara uteslutna från att delta i varje annan tävling på inhemsk, europeisk eller världsomspännande nivå och att klubbarnas spelare kan komma att uteslutas från möjligheten att representera sina respektive landslag. Dessa åtgärder kunde antas medföra att European

Superleague-projektet skulle misslyckas och att JP Morgans finansieringsåtaganden skulle hävas.

- 14 De europeiska professionella fotbollsligornas förbund (EPFL) offentliggjorde ett uttalande där man uttryckte sitt enhälliga stöd för FIFA:s och UEFA:s förklaring i syfte att samordna de åtgärder som är nödvändiga för att förhindra att den nya tävlingen startar och för att vidta de disciplinära åtgärder som FIFA och UEFA hade tillkännagett gentemot de klubbar och fotbollsspelare som deltar i den nya tävlingen.

Förfarandet vid den hänskjutande domstolen och beviljandet av interimistiska åtgärder

- 15 ESLC väckte talan och begärde interimistiska åtgärder gentemot UEFA och FIFA.
- 16 ESLC har närmare bestämt yrkat att den hänskjutande domstolen ska göra följande:
- Fastställa att UEFA och FIFA har missbrukat sin dominerande ställning i strid med artikel 102 FEUF genom att utnyttja sitt utrymme för skönsmässig bedömning för att förbjuda alternativa tävlingar och tvinga klubbarna och eventuellt European Superleague att överlåta rättigheterna från de tävlingar i vilka de dess medlemmar deltar.
 - Fastställa att artiklarna 22, 67, 68, 79, 71, 72 och 73 i FIFA:s stadgar, artikel 6 i FIFA:s regler för internationella matcher och artiklarna 49 och 51 i UEFA:s stadgar är oförenliga med artiklarna 101 FEUF och/eller 102 FEUF.
 - Fastställa att UEFA och FIFA i strid med artikel 101 FEUF är i färd med att hindra för den fria konkurrensen på marknaden genom att införa omotiverade och oproportionerliga begränsningar för European Superleague.
 - Fastställa att innehållet i FIFA:s och UEFA:s förklaring av den 21 januari 2021 strider mot artiklarna 101 FEUF och 102 FEUF.
- 17 ESCL yrkade dessutom att FIFA och UEFA skulle förpliktas att upphöra med de ovan beskrivna konkurrensbegränsande beteendena och förbjudas att upprepa dem i framtiden. ESCL yrkade mer specifikt att den hänskjutande domstolen ska göra följande:
- Förplikta FIFA och UEFA att avstå från varje åtgärd, handling, förklaring eller meddelande som direkt eller indirekt hindrar de grundande klubbarna från att förbereda European Superleague, genomföra och utveckla European Superleague eller hindrar klubbarnas och spelarnas deltagande i denna liga.
 - Om så är nödvändigt förplikta FIFA och UEFA att vidta varje åtgärd, handling, förklaring eller meddelande som direkt eller indirekt gör att det inte blir omöjligt eller svårt för de grundande klubbarna att förbereda European

Superleague, genomföra och utveckla European Superleague och för klubbarna och dess spelare att delta i denna liga.

- Förbjuda FIFA och/eller UEFA att, direkt eller genom sina medlemmar (inklusive de nationella förbunden), konfederationer, licensierade klubbar eller nationella eller inhemska ligor, tillkännage eller hota med att förbereda, inleda och/eller vidta disciplinära eller straffrättsliga åtgärder (eller direkt eller indirekt uppmuntra eller befrämja att sådana disciplinära eller straffrättsliga åtgärder tillkännages, hotas med, förbereds, inleds och/eller antas av tredje man) gentemot klubbarna, deras styrelser och personal och/eller spelare som deltar i att förbereda European Superleague och, i dess fall, börjar delta i denna tävling och särskilt avstår från att direkt eller indirekt (genom sina medlemsförbund, konfederationer, licensierade klubbar eller nationella eller inhemska ligor), utesluter sådana klubbar och/eller spelare från att delta i internationella eller nationella tävlingar i vilka de tidigare regelbundet deltagit och för vilka de uppfyller de normala villkoren för deltagande.
 - Förplikta FIFA och/eller UEFA att genom egna regleringsinstrument, handledningar, beslut och riktlinjer – i den mening som avses i artikel 52 i UEFA:s stadgar – och, i förekommande fall, om dessa regleringsinstrument, handledningar, beslut och riktlinjer inte efterlevs, genom att kräva att de ska följas, instruera sina medlemsförbund (inklusive de nationella förbunden), konfederationerna, licensierade klubbar eller nationella eller inhemska ligor, att följa den ordning och det förbud som anges i tidigare riktlinjer och särskilt att det inte sker någon överträdelse av de stadgar eller regler som gäller för i) FIFA, ii) UEFA, iii) deras medlemmar (inklusive de nationella förbunden), iv) konfederationerna, eller v) nationella eller inhemska ligor, om anledningen är att det förbereds, genomförs eller deltas i European Superleague, kan åberopas av FIFA:s eller UEFA:s medlemsförbund, konfederationer, licensierade klubbar eller nationella eller inhemska ligor, som anledning för sanktion, uteslutande, klagomål eller varje annan liknande åtgärd, gentemot klubbarna, deras styrelser och personal och/eller spelare i internationella eller inhemska tävlingar.
- 18 Slutligen yrkade ESLC att FIFA och UEFA skulle förpliktas att omedelbart undanröja alla verkningar av det konkurrensbegränsande beteende som beskrivs i föregående punkter som inträffat före eller under förfarandets gång.
- 19 Den hänskjutande domstolen tog upp ansökan till behandling den 19 april 2021 och antog genom beslut av den 20 april 2021 *interimistiska åtgärder* som ska gälla under förfarandet vid den nationella domstolen och som sammanfaller med ESLC:s yrkanden enligt punkterna 17 och 18 ovan.

Parternas huvudargument

- 20 Beslutet om hänskjutande innehåller inte några uttryckliga argument från parterna, men ESLC:s ståndpunkt följer av vad som anförts i punkterna 16–18 ovan.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

Huruvida det föreligger ett monopol som strider mot konkurrensreglerna

- 21 Den hänskjutande domstolen har konstaterat att det finns tecken på att FIFA och UEFA har monopol på att anordna och ge tillstånd till internationella tävlingar.
- 22 FIFA och UEFA har således 100 procent av marknadsandelarna vad gäller anordnande av internationella fotbollsturneringar och har således ett monopol. I punkt 109 i tribunalens dom av den 6 oktober 1994 (mål T-83/91 TetraPak) anges att innehav av en marknadsandel på 90 procent ”ger sökanden i en sådan ställning på marknaden som gör att denne utgör en obligatorisk avtalspart ... och att denne kan bete sig på det oberoende sätt är karaktäristiskt för en dominerande ställning. Det var således med rätta som kommissionen ansåg att sådana marknadsandelar i sig, utom i undantagsfall bevis för att det föreligger en dominerande ställning”.
- 23 Den hänskjutande domstolen påpekar även att FIFA och UEFA på ett monopolistiskt sätt organiserar och driver marknaden för anordnande av fotbollstävlingar sedan årtionden, genom sin ställning som det organ som godkänner alla regler som är tillämpliga på dessa tävlingar och genom att ha tillskansat sig befogenheten att vidta sanktionsåtgärder eller vidta disciplinåtgärder mot klubbar och spelare som deltar i dessa fotbollstävlingar. Det finns för närvarande ingen konkurrent på den relevanta marknaden för anordnande och drift av fotbollstävlingar. Den hänskjutande domstolen har i detta avseende hänvisat till tribunalens dom av den 26 januari 2005, Piau/kommissionen (T-193/02, EU:T:2005:22), i vilken det i punkt 114 anges att ”till följd av den tvingande karaktär som reglementet har i förhållande till de nationella sammanslutningar som är medlemmar i FIFA och de klubbar som hör till dessa sammanslutningar, förefaller det som om dessa organ varaktigt har förenats vad gäller deras agerande genom bestämmelser som de har godtagit och som övriga aktörer (spelare och spelaragenter) inte kan bortse från vid äventyr av sanktionsåtgärder, som kan innebära att i synnerhet spelaragenterna utesluts från marknaden. En sådan situation är således utmärkande, i den mening som avses i den rättspraxis som det har hänvisats till ovan i punkterna 110 och 111, för en kollektiv dominerande ställning som klubbarna har på marknaden för spelaragenternas tjänster. Genom den reglering som klubbarna har anslutit sig till föreskriver de nämligen villkor för hur tjänsterna i fråga skall tillhandahållas”.
- 24 Enligt den hänskjutande domstolen medför FIFA:s och UEFA:s stadgar, liksom tillämpningen av de sanktioner och förbud som följer av dessa, ett oöverstigligt hinder för nya konkurrenters inträde på den europeiska marknaden för internationella fotbollsmatcher och saluföringen av de rättigheter som är knutna till dessa tävlingar. Dessa verksamheter är inte utbytbara, utan det råder snarare funktionell komplementaritet mellan dem, såsom anges i EU-domstolens dom av den 1 juli 2008, MOTOE, C-49/07, EU:C:2008:376, punkt 33. Den hänskjutande domstolen framhåller särskilt följande:

- FIFA:s och UEFA:s befogenhet att godkänna internationella matcher och tävlingar är inte begränsad och inte heller föremål för ett objektivet och öppet förfarande, utan av två privata organs utrymme för skönsmässig bedömning som, på grund av monopolet att anordna tävlingar och att med ensamrätt bestämma över de ekonomiska resultat som följer av dessa idrottstävlingar, har ett uppenbart intresse av att vägra ett sådant tillstånd. Detta tillstånd är inte heller villkorat av hänsyn till allmänintresset eller av en längstidsfrist för att FIFA och UEFA ska kunna uttala sig om detta. Denna befogenhet uppfyller inte kraven på rättssäkerhet, begränsar den fria konkurrensen och måste anses strida mot domen av den 22 januari 2002, Canal Satélite Digital, C-390/99, EU:C:2002:34, i vilken det i punkt 35 slås fast att ett system med föregående myndighetstillstånd inte kan motivera att de nationella myndigheterna agerar på ett sådant skönsmässigt sätt att de gemenskapsrättsliga bestämmelserna, bland annat de som rör de grundläggande friheter varom det är fråga i målet vid den nationella domstolen, fräntas all ändamålsenlig verkan. För att ett krav på föregående myndighetstillstånd ska kunna anses berättigat, trots att sådana grundläggande friheter därigenom inskränks, måste det under alla förhållanden grundas på objektiva kriterier som inte är diskriminerande och som är kända på förhand, så att myndigheternas utrymme för skönsmässig bedömning begränsas på så sätt att det förhindras att bedömningen blir godtycklig. Det är även i detta sammanhang som den hänskjutande domstolen har hänvisat till tribunalens dom av den 16 december 2020, International Skating Union/kommissionen (T-93/18, EU:T:2020:610), i vilken det i punkt 70 erinras om att när vissa bestämmelser anförror en juridisk person, som själv arrangerar och kommersiellt utnyttjar tävlingar, uppgiften att godkänna ansökningar om tillstånd att anordna sådana tävlingar, så ges denne därigenom en uppenbar fördel i förhållande till sina konkurrenter. Ett företag som har beviljats en sådan rättighet kan hindra andra aktörers tillträde till den relevanta marknaden. Utövandet av denna regleringsbefogenhet måste därför omgärdas av begränsningar, skyldigheter eller kontroll, för att undvika att den juridiska personen i fråga kan snedvrیدا konkurrensen genom att gynna de tävlingar som denne själv anordnar eller är med och anordnar. Vidare hänvisas till EU-domstolens dom av den 1 juli 2008, MOTOE, C-49/07, EU:C:2008:376, där det i punkt 51 anges att i fördraget föreskrivs ett system enligt vilket det inte ska ske någon snedvridning av konkurrensen. Detta kan endast säkerställas om de olika ekonomiska aktörerna kan tillförsäkras lika möjligheter. Att anförtro en sådan juridisk person som ELPA, som själv anordnar och kommersiellt utnyttjar motorcykeltävlingar, uppgiften att för den behöriga myndighetens räkning godkänna ansökningar om tillstånd att anordna sådana tävlingar, innebär att ELPA de facto ges befogenhet att utse de personer som ska meddelas tillstånd att anordna tävlingarna och att fastställa villkoren för anordnandet av dessa. ELPA ges därigenom en uppenbar fördel i förhållande till sina konkurrenter. Ett företag som har beviljats en sådan rättighet kan hindra andra aktörers tillträde till den relevanta marknaden. Dessa ojämlika konkurrensvillkor framgår dessutom av den omständigheten att ELPA inte är skyldig att inhämta något godkännande för att den behöriga myndigheten ska

meddela tillstånd, när ELPA själv anordnar eller deltar i anordnandet av motorcykeltävlingar. Detta har bekräftats vid förhandlingen inför domstolen.

- De sanktionsåtgärder som FIFA och UEFA hotar om att vidta hindrar klubbar och spelare som deltar i European Superleague från att delta i kommande internationella tävlingar (EM i [juni] 2021, OS i juli 2021 och VM år 2022). Sådana sanktionsåtgärder är inte proportionerliga, har en uppenbart avskräckande verkan på potentiella konkurrenters anordnande av fotbollsturneringar och leder i praktiken till att omotiverade och oproportionerliga inskränkningar införs som begränsar konkurrensen på den inre marknaden.
- 25 Den hänskjutande domstolen har, utöver att hänvisa till dessa indicier på ett det föreligger ett monopol vad avser rätten att anordna internationella tävlingar, påpekat att detta monopol har betydande ekonomiska konsekvenser, eftersom det i artikel 67 i FIFA:s stadgar föreskrivs att FIFA, dess medlemsförbund och konfederationerna är de ursprungliga ägarna till tävlingsrättigheterna, inklusive ekonomiska rättigheter, inspelning och spridning i audiovisuella medier, multimedia, säljfrämjande åtgärder och marknadsföring, samt immateriella varumärkesrätter och upphovsrätter. I artikel 68 i FIFA:s stadgar ges FIFA, förbunden och konfederationerna dessutom ensamt ansvar för att tillåta distribution av nämnda nyttjanderätter. Tilldelningen av dessa finansiella rättigheter sker på ett absolut sätt och utan begränsning i tiden.
- 26 Denna tilldelning av finansiella rättigheter, som innebär en skyldighet för klubbarna att avstå från de kommersiella rättigheterna till de idrottstävlingar, i vilka de deltar, tillsammans med den disciplinära och organisatoriska befogenhet som beskrivits ovan, ger FIFA och UEFA en dominerande ställning, som framgår av indicierna på missbruk, redan eftersom denna tilldelning partiskt och orättmätigt begränsar möjligheten för potentiella konkurrenter, såsom fotbollsklubbar, att organisera alternativa fotbollsmatcher utanför FIFA och UEFA och även utnyttja härledda ekonomiska rättigheter.
- 27 Den hänskjutande domstolen har påpekat att den situation som beskrivits ovan följer av att det finns ett avtal mellan två privata organ som möjliggör samordning av beteenden som är avsedda att villkora organisationen av internationella fotbollstävlingar och saluföringen av de ekonomiska rättigheter som följer av dessa tävlingar, vilket strider mot förbudet i artikel 101 FEUF. Ett sådant avtal har dessutom en uppenbar inverkan på konkurrensen på den relevanta marknaden, i den mening som avses i artikel 101 FEUF, och kan påverka handeln mellan medlemsstaterna. Den hänskjutande domstolen har i detta avseende erinrat om EU-domstolens dom av den 30 juni 1966, LTM (56/65, EU:C:1966:38), i vilken det på sidan 170 anges att för att villkoret om påverkan på handeln ska anses vara uppfyllt krävs det att det med tillräcklig grad av sannolikhet, på grundval av rättsliga eller faktiska omständigheter, kan förutses att avtalet direkt eller indirekt, faktiskt eller potentiellt kan inverka på handelsflödet mellan medlemsstaterna, och dom av den 16 juli 2015, ING Pensii, C-172/14, EU:C:2015:484, i vilken det i

punkt 31 anges att med begreppet ”konkurrensbegränsning genom syfte” avses vissa typer av samordning mellan företag som, redan till sin art, är av ett slag som är så pass skadlig för den normala konkurrensen att det kan anses att någon bedömning av deras effekter inte behövs. Den hänskjutande domstolen har i detta avseende erinrat om punkt 33 i nämnda dom, i vilken det anges att frågan huruvida ett avtal mellan företag eller ett beslut av en företagsammanslutning har dessa egenskaper ska prövas i förhållande till innehållet i avtalets eller beslutets bestämmelser, de mål som eftersträvas med avtalet eller beslutet samt det ekonomiska och juridiska sammanhang som avtalet eller beslutet ingår i. Vid bedömningen av detta sammanhang ska hänsyn även tas till de aktuella produkternas eller tjänsternas beskaffenhet samt till de faktiska villkoren och strukturen på den eller de aktuella marknaderna. I detta sammanhang har den hänskjutande domstolen även hänvisat till domstolens dom av den 20 november 2008, *Beef Industry Development Society och Barry Brothers*, C-209/07, EU:C:2008:643, där det i punkt 21 anges att för att avgöra om ett avtal omfattas av förbudet i artikel 81.1 EG (nu artikel 101 FEUF) ska ledning sökas i innehållet i bestämmelserna och i de objektiva mål som dessa strävar efter att uppnå. Även om det antas att det är styrkt att parterna i ett avtal har handlat utan någon subjektiv avsikt att begränsa konkurrensen, utan har haft som syfte att avhjälpa effekterna av en kris inom branschen, är sådana överväganden inte relevanta vad avser tillämpningen av nämnda bestämmelse. Ett avtal kan nämligen anses ha ett begränsande syfte även om det inte har som enda syfte att begränsa konkurrensen utan även eftersträvar andra legitima syften.

Åsidosättande av grundläggande friheter

- 28 De disciplinära åtgärder som FIFA och UEFA har föreslagit skulle även kunna medföra ett åsidosättande av de gemenskapsrättsliga friheterna, nämligen följande:
- Friheten att tillhandahålla tjänster enligt artikel 56 FEUF, vilken hindras genom att ESLC:s möjlighet att tillhandahålla tjänster inskränks.
 - Den fria rörlighet för arbetstagare som fastställs i artikel 45 FEUF, eftersom spelarna är förhindrade att tillhandahålla sina tjänster genom att delta i European Superleague. Den hänskjutande domstolen har i detta avseende erinrat om EU-domstolens dom av den 15 december 1995, *Bosman*, C-415/93, EU:C:1995:463, där det i punkt 96 anges att bestämmelser genom vilka en medborgare i en medlemsstat hindras eller avskräcks från att lämna sitt hemland för att utöva sin rätt till fri rörlighet utgör således hinder för denna frihet, även om de tillämpas oberoende av de berörda arbetstagarnas nationalitet.
 - Etableringsfriheten enligt artikel 49 FEUF utgör hinder för bildandet av de tre bolag som ansvarar för förvaltningen och kontrollen av ELSC.

- Den fria rörligheten för kapital och betalningar enligt artikel 63 FEUF, genom att hindra genomförandet av kapitalrörelser och kapitalrörelser inom gemenskapen som har samband med projektet European Superleague.

ARBETSDOKUMENT